

Sygn. akt I C 2799/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marzena Studzińska

Protokolant: Paulina Szkutnik

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 r. w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w L. D. II

przeciwko M. P.

o zapłatę 364,83 zł

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w L. D. II wniosła o zasądzenie od pozwanej M. P. kwoty 364,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 12,20 zł od dnia 26 listopada 2015 roku oraz odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności zmiennej stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 186,89 zł od dnia 12 listopada 2015 roku, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 30 marca 2014 roku pozwana zawarła z (...) Bank S.A. umowę kredytu. Wskazała także, iż pozwana nie regulowała terminowo swoich zobowiązań i w związku z tym strona powodowa wypowiedziała pozwanej powyższą umowę i całe roszczenie stało się wymagalne. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa powołała się również na umowę cesji wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 roku na podstawie, której wierzyciel pierwotny dokonał przelewu wierzytelności na jej rzecz, a ponadto dołączyła do pozwu oświadczenie wierzyciela pierwotnego z dnia 11 listopada 2015 roku w celu potwierdzenia faktu nabycia tej wierzytelności. Wskazała również, iż na dochodzoną pozew należność składają się następujące kwoty: 186,89 zł – należność główna, 12,20 zł – odsetki karne i 165,74 zł – koszty monitów i upomnień.

Postanowieniem z 9 grudnia 2015 roku wydanym w sprawie sygn. akt (...) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i w związku z tym przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kłodzku.

Pozwana M. P. nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy w swej nieobecności, ani też nie złożyła wyjaśnień w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2014 roku pozwana M. P. zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę o kredyt na zakup towarów i usług o numerze (...). Zgodnie z pkt I i II ust. 1 powyższej umowy strona powodowa udzieliła pozwanej kredytu w kwocie 718,97 zł na okres od kwietnia 2014 roku do 20 marca 2015 roku.

/dowód : umowa o kredyt na zakup towarów i usług z 20 marca 2014 roku o numerze (...) wraz z tabelą opłat i prowizji, k. 21-22, 24/

W dniu 11 listopada 2015 roku zostało sporządzone pisemne oświadczenie, w którym podano, że w dniu 27 czerwca 2014 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł ze stroną powodową umowę sprzedaży wierzytelności na podstawie, której przeniósł on na stronę powodową wierzytelność wynikającą z umowy kredytowej nr (...) zawartej z pozwaną. W oświadczeniu tym znajduje się zapis, iż przeniesienie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 kc oraz, że oświadczenie ma moc prawną dokumentu urzędowego.

Na pisemnym oświadczeniu z 11 listopada 2015 roku nie ma pieczęci Banku – wierzyciela pierwotnego. Pod tym oświadczeniem znajdują się podpisy dwóch prokurentów (...) Bank S.A. z siedzibą we W..

/dowód: oświadczenie (...) Bank S.A. z siedzibą we W. z 11 listopada 2014 roku, k. 22v/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec tego, że pozwana nie stawiała się na rozprawie i nie złożyła wyjaśnień, Sąd wydał wyrok zaoczny (art. 339§1 kpc w zw. z art. 340 kpc). Sąd nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych, przedstawionych w pozwie, ponieważ budzą one uzasadnione wątpliwości (art. 339§2 kpc).

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na brak legitymacji czynnej strony powodowej. Strona powodowa nie udowodniła (pomimo zobowiązania nałożonego zarządzeniem z dnia 21 grudnia 2015 roku, k. 1) faktów, z których wywodziła skutki prawne, w postaci możliwości żądania zapłaty od pozwanej kwoty dochodzonej pozwem. Jej twierdzenia, jakoby nabyła wierzytelność, przysługującą względem pozwanej, w kwocie dochodzonej pozwem, pozostały gołosłowne.

Zgodnie z art. 510 § 1 kc, umowa sprzedaży wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę. Strona powodowa nie udowodniła, że nabyła wierzytelność dochodzoną pozwem. Umowa o kredyt na zakup towarów i usług z 20 marca 2014 roku, na podstawie której strona powodowa wywodzi swoje roszczenie, została zawarta między pozwaną a S. z siedzibą we W.. Zgodnie z art. 511 kc, jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Nie dołączając do pozwu odpisu umowy sprzedaży wierzytelności z 27 czerwca 2014 roku, zawartej z wierzycielem pierwotnym, strona powodowa nie wykazała, że nabyła wierzytelność która, zgodnie z dołączoną umową, przysługiwałaby wierzycielowi S. z siedzibą we W. (art. 6 kc). Dołączony do pozwu dokument, w postaci oświadczenia S. z siedzibą we W. z 11 listopada 2015 roku (potwierdzający okoliczność, że wierzyciel pierwotny i strona powodowa zawarli w dniu 27 kwietnia 2014 roku umowę sprzedaży wierzytelności na podstawie, której wierzyciel pierwotny przeniósł na stronę powodową wierzytelność wynikającą z umowy kredytowej nr (...) zawartej z pozwaną), jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia o treści, zawartej w tym dokumencie (art. 245 kpc). Dokument ten, wbrew twierdzeniom strony powodowej, nie spełnia bowiem wymogów opisanych w art. 95 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku – Prawo Bankowe albowiem nie został opatrzony pieczęcią banku (wierzyciela pierwotnego S. z siedzibą we W.). Nadto strona powodowa nie dołączyła również odpisu z KRS wierzyciela pierwotnego, co uniemożliwia ustalenie, czy osoby, które podpisały się pod oświadczeniem z 11 listopada 2015 roku były uprawnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych wierzyciela pierwotnego w rozumieniu art. 95 ust. 1 cyt. ustawy. Na marginesie dodać należy, iż moc prawna oświadczeń, o których mowa w art. 95 ust. 1 cyt. ustawy nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (95 ust. 1a cyt. ustawy).

Zatem przedłożone przez stronę powodową oświadczenie wierzyciela pierwotnego z 11 listopada 2015 roku nie jest wystarczającym dowodem na okoliczność, jak chciała strona powodowa, że przysługuje jej wobec pozwanej roszczenie

o zapłatę kwoty dochodzonej pozwem, w związku z nienależytym wykonaniem przez pozwaną umowy o kredyt na zakup towarów i usług o numerze (...) z dnia 20 marca 2014 roku.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 471 kc, art. 483§1 kc w zw. z art. 6 kc, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sąd nie znalazł przy tym podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dowodów, na poparcie twierdzeń powoda, u wskazanego zbywcy wierzytelności, w sytuacji, gdy strona powodowa profesjonalnie zajmuje się obrotem wierzytelności i działała przez pełnomocnika, będącego radcą prawnym. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7-8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontrydiktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika. Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za taką sytuacji stron w niniejszej sprawie.